

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή } 'Ετησ. Δρ. 4
'Εξωτ. » 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

Αι Συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1 Δ]βρίου ἢ τὴν 1 Ἰουνίου ε. ἔ.

ΛΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. 16

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, Ὁδὸς Νίκης 11—Ἄριθ. τηλ. 9-97

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πρὸς τοὺς κ. Ἐφόρους Περιφερειῶν, καὶ Τοπικοὺς καὶ Ἀρχηγοὺς ἀνεξαρτήτων Ὁμάδων.

Ἄριθ. Πρωτ. 484

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Δ]βρίου 1919.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἔχον ὑπ' ὄψει ἀνωμαλίας καὶ δυστυχήματα, ἐπισυμβάντα ἐν ἐκδρομαῖς προσκόπων εἰς διαφόρους μικρὰν τοῦ Κέντρου Περιφερείας ἐντέλλεται, ὅπως ἡ ἄσκησις περὶ τὴν σκοποβολὴν γίνεται μόνον εἰς τὰ ἀνεγνωρισμένα δημόσια σκοπευτήρια, ὅπου ὑπάρχουν τοιαῦτα, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ οἰκείου δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ τὴν ἄμεσον εὐθύνην τῶν Ἀρχηγῶν ὁμάδων, ἀνεῦ τῆς παρουσίας τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς προσκόπους ἡ ἐξάσκησις αὐτῆ.

Δέον δὲ οἱ κ. κ. Ἀρχηγοὶ νὰ δίδωσιν ἰδιοχείρως ἕκαστον φυτόγιον, ὅπερ ἐνώπιόν των νὰ χρησιμοποιῆται, καὶ θὰ ὀρίζωσιν εἰς ἕκαστον τὸ παρὸν αὐτῶν.

Πᾶσα καθ' οἰονδήποτε τρόπον παράβασις τῶν ἀνωτέρω θὰ συνεπάγεται τιμωρίαν ἀνεῦ ἐλαφροτυχιῶν. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν κ. κ. Ἀξιωματικῶν τοῦ Σώματος θὰ φανῆ ἐπιλήσμων εἰς τὴν ὡς ἄνω ἀπόφασιν τοῦ Δ. Σ. ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν αὐστηρὰν αὐτοῦ τιμωρίαν καὶ τὴν ἀνάλογον ποινικὴν δίωξιν.

Ὁ Πρόεδρος
Δ. ΓΑΛΗΝΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Μ. ΜΙΝΔΛΕΡ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. Π.

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁ Τ.Π.Σ. Α. ἐκάλεσε τὴν θὴν τρέχ. τὰς ομάδας Ἀθηνῶν εἰς ἐκδρομὴν εἰς Ἀγ. Κοσμᾶν διὰ Κοντοπηγάδου.

Ὡς ἐκ τῆς ἡμέρας δὲν προσῆλθον εἰμὴ περὶ τοὺς 130. Ἐφθασαν εἰς Κοντοπήγαδο τὴν 10ην π.μ. ἔνθα ἐπεδόθησαν εἰς διαφόρους προσκοπικὰς παιδιάς.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἤρχισε τὸ διδακτικώτατον παιγνίδι τῆς ἀνιχνεύσεως, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν Ἀρχηγῶν κ. Καρατζᾶ, Πρόκου καὶ Ἡσαΐα, οἵτινες προηγουμένως εἶχον τοποθετήσῃ τὰς ὀδηγίας κλπ. τῆς ἀνιχνεύσεως.

Τὴν 4 μ. μ. συνεκεντρώθησαν εἰς Ἀγ. Κοσμᾶν ἔνθα ἐγένετο ἡ διανομὴ τῶν βραβείων εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας ἀνιχνευτὰς προσκόπους.

Μετὰ προσφώνησιν τοῦ Προέδρου τοῦ Τ. Π. Σ.

διενεμήθη πρὸς ὄλους ἡ βασιλόπηττα μὲ κουραμπιέδες καὶ ἡ ἐκδρομὴ ἔληξεν ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τῶν Προσκόπων.

Ἐξ Ἀγ. Κοσμᾶ διηυθύνθησαν εἰς Π. Φάληρον καὶ διὰ τοῦ τροχιοδρόμου ἀνῆλθον ὄλοι χαρούμενοι εἰς Ἀθήνας.

Εἰς τὴν ἐκδρομὴν ἔλαβον μέρος οἱ κ. κ. Ν. Πασιπάτης καὶ Γ. Κοκοτόπουλος μέλη τοῦ Δ. Σ. ὁ κ. Μ. Μίνδλερ Γ. Γ. τοῦ Σώματος, ὁ κ. Ἀλ. Πασπάτης Ἐφορος Α/Β. ὁ κ. Ἰ. Βλαβιανὸς Πρόεδρος τοῦ Τ.Π.Σ. ὁ κ. Θαλασσινὸς Λιμενάρχης Πειραιῶς καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Ὁ. Α.

Ἡ 3 Ὁ. Μ. καὶ Π. ὑπὸ τὸν κ. Μ. Μίνδλερ ἐξέδρομεν εἰς Ὠμορφοκλησιάν, ἡ 10, Ὁ. Μ. καὶ Π. ὑπὸ τὸν κ. Φ. Πάπαρην εἰς Καισαριανὴν καὶ ἡ 2 Ὁ. Π.

ὑπὸ τὸν κ. Εὐστρ. Ζαγοριανὸν εἰς Μελίσσια (Ἀμαρουσίου).

Ἡ 3 Ὁ Π. ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς κ. Μίνδλερ τὴν 12 τρέχ. ἔκαμε ἑναρξιν τῆς καταστροφῆς τῶν καμπῶν εἰς τὰ πεῦκα τοῦ δασυλλίου Δυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως.

Τὸ Β' σύστημα Ὁ.Α. ὑπὸ τὸν Ἰ. Α. κ. Α. Φέτσην ἔκαμε τὴν ἑορτὴν τῆς βασιλόπηγας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου Ἐμποροῦπαλλήλων Ἀθηνῶν παρισταμένων τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων, τοῦ Προεδρείου τοῦ Ἰ.Π.Α. καὶ τοῦ κ. Ἐφόρου Α/Β.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Οἱ Πρόσκοποι ἐν Σώματι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν λιτανεῖαν τοῦ Ἀγ. Σπυριδῶνος προπορευόμενοι αὐτῆς, αἱ δὲ Ὁ. 1 καὶ 2 εἶχον ἀναλάβει τὴν τήρησιν τῆς τάξεως.

Τὴν 26 Δεκεμβρίου π.ἔ., ἡ ἕκτη Ὀμάς Προσκόπων Πειραιῶς, ἐξέδραμεν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ὑπάρχου κ. Εὐαγ. Ἀναργύρου εἰς θέσιν Ἁγίου Ἰωάννου «Ρέντη», ἔνθα παρῆμεν μέχρι τοῦ δειλινοῦ. Ἐξέτε ἐπίτησαν πεζικαὶ ἀσκήσεις ἀρχαρίων Προσκόπων, διάφορα προσκοπικὰ παίγνια, ὡς καὶ ἀγωνίσματα ποδοσφαιρίσεως.

Τὴν 7ην τρέχ. ἡ 1 Ὁ. μετέβη εἰς τὴν Μοῆν Πεντέλης καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν θέσιν Σπηλιά. Κατὰ τὴν ἀνάβασιν ἐγένετο προσκοπικὴ ἐξάσκηση καὶ ἐπὶ τῇ σπανίᾳ εὐκαιρίᾳ καὶ χιονοπόλεμος. Τὴν ἐκδρομὴν ταύτην παρηκολούθησε καὶ ὁ Ἐφορος κ. Θ. Κόντερης.

ΒΟΔΟΣ

Τὴν 29 Δεβρίου π. ἔ. οἱ πρόσκοποι μαθηταὶ ἐξέτελεσαν θαυμασίαν ἐκδρομὴν εἰς Ἀνεμοῦτσαν, ὅπουθεν ἐπέστρεψαν τὴν ἐσπέραν γεμάτοι ἀπὸ ὑγείαν καὶ σφρίγος. Οἱ πρόσκοποι μας ἔφερον καὶ φορτία ἀπὸ μυριᾶς καὶ δάφνης διὰ τὸν πρωτοχρονιάτικον στολισμὸν τῆς λέσχης τῶν, ἔνθα μαθηταὶ καὶ ἐργατικοὶ πρόσκοποι ἐπανηγύρισαν κατὰ τὸν ὠραιότερον τρόπον τὴν ἱν τοῦ νέου ἔτους.

Ὁ Ἐφορος κ. Μέρος ὠμίλησε δι' ὀλίγων ἐν τῇ Λέσχῃ πρὸς τοὺς Πρόσκόπους περὶ ἰσότητος καὶ καταργήσεως διακρίσεων μεταξύ τῶν, πλὴν τῆς ἀτομικῆς ἰκανότητος. Οἱ Πρόσκοποι ἀπήγγειλαν διάφορα κατάλληλα ποιήματα, ἔπαιξαν μουσικὰ τεμάχια καὶ ἐτραγουδῆσαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ὠδικῆς κ. Β. Κόντη, ὅστις προεκάλεσε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Προσκόπων διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῶν ὑπηρεσίας του.

Ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος ἐπεσφράγισε τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς ἣτις ὑπῆρξε καθ' ὅλα ἐπιτυχῆς ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν συναδέλφωσιν καὶ ἀγάπην τῶν μαθητικῶν καὶ ἐργατικῶν Ὀμάδων. Αἱ παρακολουθήσασαι ταύτην οἰκογένειαι τῶν Προσκόπων συνεχάρησαν τὸν κ. Ἐφορον καὶ τοὺς Ἀρχηγούς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Προσεχῶς θέλει διοργανωθῆ καὶ ἄλλη μεγάλη προσκοπικὴ ἑορτὴ.

ΣΥΡΟΣ

Πάντες οἱ Πρόσκοποι ἐν στολῇ παρευρέθησαν εἰς

τὴν ἐπίσημον δοξολογίαν ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει καὶ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφαινείων εἰς τὴν ἐν τῇ προκυμαίᾳ κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τὴν 5 τρέχοντος ἐξέδραμιον εἰς τὴν θέσιν «Αὐγὸ» ἔνθα ἐξετέλεσαν ψευδομάχην καὶ διάφορα προπαιδευτικὰ προσκοπῶν γυμνάσια διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ βαθμοῦ Β' τάξεως.

Ὁ ὑπενῆχης κ. Σπ. Ἀθανασοῦλιας ἀρχηγέυσας εἰς ὄλας τὰς ὡς ἄνω προσκοπικὰ κινήσεις ἐντολῇ τοῦ κ. Τ. Ε. ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ κ. Δημάρχου καὶ τοῦ κ. Ε. Π. μεθ' ὅλων τῶν λοιπῶν βαθμοφόρων διὰ τὴν τηρηθεῖσαν τάξιν καὶ τὸ λαμπρὸν βᾶδισμα καὶ παράστημα τῶν Προσκόπων.

ΣΜΥΡΝΗ

Οἱ Πρόσκοποι ὄλων τῶν Ὁ. κινῶνται καὶ ἐργάζονται δραστηρίως χρησιμοποιοῦντες τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῶν.

Ἡ 1 Ὁ. προεκάλεσε ἐσχάτως εὐεργετικὴν συγκέντρωσιν ὑπὲρ τοῦ πενιχοῦ ταμείου της.

Ὁ διορισθεὶς νέος Π. Ἐφορος Σμύρνης καὶ τῶν πέριξ κ. Κ. Εὐθεριάδης, ἰατρός, διεβεβαίωσε ὅτι θὰ ἐργασθῆ ἐκθύμως πρὸς ἀνόρθωσιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ χαρκτηῆρος ὃν ἐπιδιώκει ὁ προσκοπισμός. Ἐἴμεθα ἐκ τῶν προτέρων βέβαιοι ὅτι θὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

Πρὸς τὸν παραιτηθέντα Π. Ε. κ. Δ. Δάλλαν τὸ Δ. Σ. τοῦ Σώματος ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν μέχρι τοῦδε πολύτιμον ἐργασίαν του ὑπὲρ τῆς διαιδέσεως καὶ στερεώσεως τοῦ προσκοπισμοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ Σμύρνης.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ...

Οἱ Βούλγαροι τῆς εἶχαν καταστρέψει τὸ σπίτι της, διότι ὁ υἱὸς της ὑπεράσπιζε τὴν πατρίδα του κινδυνεύουσαν. Καὶ ἡ καύμενη ἢ χήρα κατοικεῖ τώρα μόνη, ὀλομόναχη, ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων, ἐντὸς μικρᾶς καλύβης τὴν ὁποῖαν ἀφήκιν οἱ ἐχθροί.

Ὁ υἱὸς της φθάνει μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα ἢ καρδίᾳ του ραγίζεται ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς καταστραφείσης οἰκίας του καὶ τὰ δάκρυα βρέχουν τὸ ἥλιοκαμένον πρόσωπόν του. Πόσον ὄλα κατήνησαν ἀγνώριστα!

— Μητέρα! . . φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ τὴν ἐναγκαλίζεται καὶ τὴν φιλεῖ, μᾶς κατέστρεψαν οἱ . . . παληοβούλγαροι!

— Σιωπὴ!! λέγει ἡ χήρα, σιωπὴ υἱέ μου.

Καὶ στρέφει ἀκουσίως τὴν κεφαλὴν της ἵνα βεβαιωθῆ ὅτι κανεὶς δὲν τὴν ἀκούει.

— Μήπως, εἶνε κανεὶς ἐδῶ μητέρα;

— Ναί! παιδί μου.

— Ποῖος λοιπόν!

— Ἕνας Βούλγαρος!!

— Ὁ Θεέ μου ἕνας Βούλγαρος ἐδῶ, ἕνας . . . ἀδύνατον, ἀδύνατον! Μητέρα μου τί ἔκαμες; Τὸν φιλοξενεῖς;

— Ἀκουσε, παιδί μου, πεθαίνει . . . Τὸν ἐπέρασαν ἀπ' ἐδῶ πληγωμένο, ἐτοιμοθάνατο.

Ἐκεῖνος ὅμως τρέχει πρὸς τὴν καλύβην, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἀκολουθεῖ ὀπισθὲν του.

— Είναι παιδί ακόμη . . . της ηλικίας σου. Σὲ θυμήθηκα! ἐπυλλογίσθηκα τὴ μανοῦλα του ποῦ θὰ ὑποφέρῃ καὶ τὸ ἐπῆρα νὰ τὸ περιποιηθῶ στὰ τελευταίά του. Τί πταίει ὁ μικρὸς Βούλγαρος ἂν τὸν ἔστειλαν νὰ ἀποθάνῃ μακρὰν τῆς πατρίδος του; Ἐκεῖνος ἐστάθη:

— Ἦτο καὶ αὐτὸς μὲ ἐκείνους ποῦ μᾶς ἔκαψαν τὸ σπίτι;

— Ναί . . ., ἀλλὰ περίμενε. — Λησιμονεῖς τί λέγει τὸ εὐαγγέλιον; «πρέπει νὰ συγχωρῶμεν καὶ τοὺς μεγαλύτερους ἐχθρούς μας;»

Ἐκεῖνος κατεβάζει τὰ μάτια καὶ σκέπτεται. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκδίκησης ἀγωνίζονται εἰς τὴν τρυφερὰν ἀκόμη καρδίαν του!

Ἡ χῆρα κατοπτεῖ τὰς κινήσεις του καὶ τὸ μητρι-

κὸν τῆς βλέμμα περιμένει μὲ ἀγωνίαν τὴν χριστιανικὴν ἀπάντησιν.

Ναί! ἐνέκησεν ἡ ἀγάπη ἰδοὺ ἡ χεὶρ του ἀφίνει τὸ ὄπλον, ἐγείρει τὴν κεφαλὴν λέγων.

— Ἐκαμες καλὰ μητέρα.

Καί, διευθύνεται πρὸς τὴν καλύβην σκύπτει καὶ χαϊδεύει τὸ μέτωπον τοῦ πληγωμένου.

Ἐκεῖνος συνέρχεται πρὸς στιγμὴν, ἀνοίγει τοὺς ὠραίους μαύρους ὀφθαλμούς του, ἀτενίζει τὸν ἄνωθεν αὐτοῦ Ἕλληνα, στενάζει θλιβερῶς καὶ ἡ κεφαλὴ του πίπτει πρὸς τὰ ὀπίσω ἐνῶ τὰ χεῖλη του κινεῖνται ἑλαφρῶς προφέροντα τὴν τελευταίαν λέξιν:

— Εὐχαριστῶ . . .

(παράφρασις)

Δ. Κ. ΜΕΤ. ΜΑΡΙΑΝΗΣ, 11 Ὀ. Ἀθ.

ΑΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

«Ἡ ψυχραῖα διπλασιάζει τὰ μέσα καὶ τὰς δυνάμεις.»

(Mme de Staël)

Ἐἶνε ὁ Ἰανουάριος τοῦ 1871. Εἰς τὴν ἔρημην πεδιάδα, ποῦ ὁ ἄνεμος στροβιλίζει τὰς νιφάδας τῆς χιόρος, ἕνα σπιτάκι ἐξοχικὸ φαίνεται σ' τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου. Ἐκεῖ δυὸ παιδιὰ μὲ τὴν μύτην κολλημένην σ' τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου, παρατηροῦν τρομαγμένα τοὺς κάτασπρους κίμπους, γεμάτους ἀπὸ χιόνι.

Εἰς στιγμὰς ἀγωνίας, τὰ καυμένα, σκιροτῶν εἰς τὸν κρότον κάποιας μεμακρυσμένης τουφεκιάς!... καὶ πολλὰς φορὰς ἀπὸ τὴν παραξίλη τους καὶ τὸ φόβον τους νομίζουν τὰς μαύρας σκιὰς τῶν δένδρων, ὡς Πρωσσοὺς οἱ ὁποῖοι προχωροῦν. Ὁ πατήρ τους ἐπῆγε νὰ πολεμήσῃ στὰ δάση, νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του, καὶ ἡ μητέρα τους εἶπεν ἀποθάνει. Ἡ Λουίζα δεκατεσσάρων ἔτων καὶ ὁ Πέτρος, τὸ μικρὸ τῆς ἀδελφάκι ἕνδεκα, λαχταροῦν διὰ τὴν τύχην του.

Εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἀγωνίας ἀκοῦνε τὸ σκῆλον τῆς ἀδελφῆς των νὰ γαυγίζει λυπηρὰ ὁ Πέτρος κλαίει, ἡ Λουίζα κρατεῖ τὴν ἀναπνοήν της... ἀκοῦνε φωνὰς ἀγωνίας, παρακλήσεως... «Σῶστε με!...», βήματα βαρεῖα στὴ σκάλα... ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ... ἕνας Γάλλος στρατιώτης πίπτει ἔμπρὸς τους πληγωμένος, αἰμόφυργτος.

— «Οἱ Πρωσσοὶ ἔρχονται!... κρύψτε με!»

Ἡ Λουίζα γὰρ νὰ τὸν σώσῃ ἐνθαρρύνεται καὶ τὸν βοηθεῖ νὰ σηκωθῇ, τὸν κατακλίνει μέσα σ' τὴν ντουλάπα τους ὅπου βάζουν τὰ ρούχα καὶ τὸν σκεπάζει ἀπὸ φορεσιές, παιγνίδια, εἰκόνες καὶ ἀπὸ ἕνα μεγάλο παλιάτσο.

— «Δεσποινίς, τῆς λέγει ὁ στρατιώτης, κινδυνεύετε τὴν ζωὴν σας γὰρ νὰ με σώσετε» ἂν μὲ ἀνακαλύψουν θὰ βάλλουν φωτιά!...»

Ἡ Λουίζα ἐχαμογέλασε καὶ διὰ νὰ μὴ γεννήσῃ ὑποψίες, ἀφίνει τὸ κανάτι τῆς ντουλάπας μισανοιχτό.

— «Πέτρο! λέγει εἰς τὸν ἀδελφὸ τῆς, προσποιήσου πῶς γράφεις τὰ μαθήματά σου, καὶ σὰν ἀνεβῶν αὐτὸ ἰ, μῆτε λόγο, μῆτε βλέμμα» ἀφισέ τους καὶ ἂν μὲ ἐξορκίσουν καὶ ἂν μὲ κτυπήσουν, ἐσὺ μάτι μὴ σηκώσης!...»

Ἐκεῖνος παίρνει τὴν πέννα, σφογγίζει τὰ δάκρυά του καὶ προσπαθεῖ νὰ γράψῃ, ἡ δὲ Λουίζα ξαναρχίζει τὸ κέντημά της καὶ κάθεται.

Μὰ!... ξαφνικὰ χλωμαίνει!... Ὁ στρατιώτης ἔσπειρε σταγόνες αἵμα στὸ πάτωμα, σ' τὸν τοῖχο...

— «Τὸ αἷμά του θὰ τὸν προδώσῃ, λέγει καθ' ἑαυτὴν...»

Δὲν ἐτελείωσε τὴν σκέψιν της καὶ ξανακοῦει τὸν σκῆλον νὰ οὐρλιάζῃ τώρα... μὰ καὶ νὰ σιωπῇ, γιὰ τὸν κτυπᾷ τὸ Πρωσσικὸ κοντάκι. Βήματα βαρεῖα καὶ χονδρὰς φωνὰς ἀντηχοῦνε στὸ ἰσόγειο κάτω... Τί νὰ κινήσῃ; Νὰ τὴν σφογγίσῃ δὲν προφθάνει γιὰ τὸς ἀκοῦει ποῦ ἀρχίζουν νὰ ἀνεβαίνουν σ' τὴν σκάλα... Παίρνει τὴν ἀπόφασιν... τραβᾷ ἕνα μαχαίρι ἀπὸ τὸ σινοτάρι τοῦ τραπεζιοῦ καὶ δίχως νὰ διστάσῃ κάνει μὴ μεγάλη κοψιὰ στὸ χεῖρ της... ρίπτει ἔπειτα τὸ αἰμοστάζον μαχαίρι στὸ τραπέζι ἐπάνω, ἀφίνει νὰ χυθῇ αἷμα κατὰ γῆς ὅπου τὸ ἀνακατεύει μὲ τὸ τοῦ στρατιώτου, καὶ στὰ ρούχά της. «Πέτρο! φωνάζει στὸν ἀδελφὸ τῆς, λέξι μὴ βγάλης» καὶ ὄρθια μὲ τὸ χεῖρ κρεμασμένο, αἰμοσταγὲς περιμένει.

Ἡ πόρτες βροντοῦν, τὰ κοντάκια κτυποῦν στὰ ἐρμάκια... οἱ Πρωσσοὶ ἀναποδογυρίζουν τὰ ἐπιπλα, ψάχνουν ὅλο τὸ σπίτι καὶ τελευταία εἰσέρχονται καὶ στὸν θάλαμον ποῦ εἶνε τὰ παιδιὰ. Μένουν ἔκκληκτοι ἔμπρὸς στὴ Λουίζα... Καὶ αὐτὴ μὲ μεγάλη ψυχραῖα προσποιεῖται πῶς δένει τὸ χεῖρ της. Ὁ Πέτρος ἔξακολουθεῖ καὶ γράφει ζιγίζαγατά. Ἐνας στρατιώτικὸς τοῦ δείχνει τὸ πληγωμένον χεῖρ τῆς Λουίζας. Ἀνοίγουν τὴν ντουλάπα.

— «Ἐνας μπαλιάντσος!» φωνάζει ἕνας χονδρὸς λοχίας μὲ ξανθὸ γένι, καὶ ἡ Λουίζα, ἀστεϊευομένη, παίρνει τὸν παλιάτσο καὶ τὸν κάμνει νὰ κινήσῃ τὰ χεῖρα του ἐνῶ οἱ ἄλλοι στρατιῶται γελοῦν δείχνοντες τὰ μεγάλα κίτρινά τους δόντια. Ὁ λοχίας βλέπει καὶ τὰ ἄλλα παιγνίδια:

— «Νὰ γκαὶ μπεγνιντάνια ἂν τέλετε».

Ἄλλὰ ὁ ἀξιωματικὸς ἀνυπομονεῖ καὶ τοὺς φωνάζει γερμανιστί: «Δρόμο!... ὁ ἀνθρωπὸς μας θὰ κρυφθῆκε στὰ δάση». Τὰ χονδρὰ τζεσμέδια κατεβαίνουν τὴν σκάλα, διασχίζουν τὴν αὐλὴν καὶ ἡ μυτερὰς κάσκες τους ἔξαφανίζονται σ' τὴν στροφὴν τοῦ δρόμου.

«Η Λουίζα τρέχει στην ντουλάπα. — «Και τώρα, λέγει σ' τὸν στρατιώτη, θὰ πευνάτε...»

Και ὁ στρατιώτης ρίχνοντας σ' αὐτὴν βλέμμα εὐγνωμοσύνης. — «Δεσποινίς, τῆς λέγει, μ' αὐτὸ ποῦ κάματε εἰσθε μιὰ ἀνδρεία καὶ ἀληθινὴ Γαλλίς· ὁ πατέρας σας θ' ἀνὰ ὑπερήφανος ὅταν ἐπιστρέψῃ!»

Ἡ μικρὰ χαμηλώνει τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα, γιατί σκεπτεται πῶς ἔχει μακρὰ, σὰ διόση, ἐνῶ ἔσωσε τὸν στρατιώτη, οἱ Πρωῶσοι ἴσως νὰ τῆς ἐσκόνωναν τὸν πατέρα της.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ
Ἐπεὶ 1915 Ὁμ. Σμ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΗΚΩΘΗΤΕ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Εἶναι παραμονὴ Πρωτοχρονιάς. Ὁ Βασιλάκης μὲ τὸν πατέρα του περπατοῦν στὴν Εὐρωπαϊκὴ λεωφόρο θαυμάζοντας τὰ διάφορα παιχνίδια ποῦ εἶναι ἐκτεθειμένα σὲς προθήκες τῶν μεγάλων καταστημάτων.

Ὁ πατέρας βλέπει ἕνα περίεργο ἀεροπλάνο καὶ εἰσέρχεται μὲ τὸ παιδί του στὸ κατάστημα γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὴν τιμὴ του. Τὸ παιδί ὅμως χωρὶς νὰ προσέξῃ τὰ παιχνίδια ἔχει κερρωμένα τὰ μάτια του στὸν ἀρχηγὸ τῆς 2 Ὁμ. προσκόπων, ποῦ ἀγοράζει κάτι.

Ὁ Βασιλάκης κατατρώγει μὲ τὰ κασιανὰ μιτάκια του τὴν ὄραία ἀπὸ χακὶ στολὴ τοῦ ἀρχηγοῦ. Τῆ στιγμῇ αὐτῇ βλέπει νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὴ τσέπη τοῦ Ἀ. τὸ χαρτοφυλάκιό του. Ἐνῆμαστος ἐκεῖνος προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξοδο· τὸ φτωχοπαιδί πέρνει τὸ χαρτοφυλάκιό ἀπὸ χάμω καὶ τρέχοντας προφθάνει τὸν κάτοχό του.

— «Κύριε, λέει ὁ Βασιλάκης λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο, τὸ χαρτοφυλάκιό σας ἔπεσε κάτω χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσετε, τὸ εἶδα ἐγὼ καὶ σὰς τὸ φέρω».

— «Παιδί μου, σ' εὐχαριστῶ πολύ. Ἡ πράξις σου εἶναι πολὺ καλὴ. Καὶ δίνοντάς του ἕνα πεντόδραχμο. «Πάρε παιδί μου αὐτὸ τὸ λίγο, γιὰ νὰ ἀγοράσῃς κάτι γιὰ τὴν πρωτοχρονιά»

— «Ὅχι, κύριε, δὲν θὰ τὸ κρατήσω. Ἐκανα ἀπλῶς τὸ καθήκόν μου». Αὐτὰ εἶπε κι' ἔκανε γιὰ νὰ φύγῃ.

— «Μήπως εἶσαι πρόσκοπος, παιδί μου;»

— «Δυστυχῶς ὄχι, εἶπε μὲ λύπη του ὁ Βασιλάκης. Ἦταν τὸ μόνο μου ὄνειρο. Πολλὲς φορές ρώτησα τὸν πατέρα μου γιατί δὲν μὲ γράφει πρόσκοπο, μὰ πάντα μοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἕνα φίλημα κι' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό. Τέλος κατάλαβα πῶς δὲν εἶχε λεφτὰ γιὰ νὰ μοῦ κἀνῃ τὴ στολὴ».

Τὴν στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ πατέρας του ποῦ τὸν ζητοῦσε, μὴ ξέροντας τὰ διατρέξαντα, τὸν βρῆκε στὴ συνομιλία του καὶ πλησίασε κοντὰ· μὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ πῆ λέξι, ὁ ἀρχηγὸς τὸν χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ καὶ εἶπε:

— «Κύριε, σὰς συγχαίρω γιὰ τὸ παιδί σας. Ἡ τύχη θέλησε νὰ σὰς ἀνταμείψῃ μὲ τὴν πραγματοποίησι τῆς μεγαλύτερης ἐπιθυμίας τοῦ υἱοῦ σας. Εἶναι ἄξιος γιὰ πρόσκοπος. Αὐριο λοιπὸν σὰς παρακαλῶ νὰ περάσετε ἀπ' τὸ γραφεῖο τῆς λέσχης μας μὲ τὸ παιδί σας γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν κατάλληλη θέσι στὴν Ὀμάδα.

Ὁ Βασιλάκης, ἂν καὶ φτωχός, εἶχε τὸ πλὸ ὄμορφο μπωναμά. Γιατί ἦταν πραγματικὸς Πρόσκοπος.

I. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ ὁ Ὁ. Σμ.

Ὁ ἀξιωματικὸς Τ. διηγήθηκε τοὺς στρατιώτας του τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιο.

... Ἐξαφνα πίσω ἀπὸ τὸ τεχνιτὸ πρόχωμα μιὰ βροχὴ ἀπὸ χειροβομβίδες ξέσπασε μεταξύ μας καὶ πρὶν τὰ παλληκάρια μου προφθάσουν νὰ πάρουν θάρρος ὀκτὼ ξαπλώθηκαν χάμω σκοτωμένοι ἢ λαβωμένοι. Τῆ στιγμῇ ποῦ ἀνοίγα τὸ στόμα μου γιὰ νὰ φωνάξω «ἐμπρός», ἕνα κομμάτι μπόμπας μὲ κτύπησε στὸ κεφάλι καὶ ἔπεσε ἀναίσθητος. Ἡ λιθοθυμιά μου βῆσταξε λίγο. Ὅταν ἀνοιξά τὰ μάτια μου εἶδα σὰν ὄνειρο, καμμιὰ εἰκασιαρὰ Βουλγάρους, ποῦ βιοτοῦσαν γιὰ ὄπλα, καθέννας τους, ἕνα πανέρι ἀλυγαριᾶς γεμάτο βόμβες. Οἱ ἐχθροὶ προχωροῦν· λίγες στιγμὲς ἀκόμη καὶ θὰ εἶναι κοντὰ μας. Γυρίζω τὸ κεφάλι μου δεξιὰ, κανέναν, ἀριστερά, τὸ ἴδιο· τὸ χαράκωμα εἶναι ἄδειο. Μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια μὲ ἔκανε νὰ σηκωθῶ λίγο καὶ μὲ ὅλη τὴ δύναμί μου φώναξα:

«**Σηκωθῆτε οἱ νεκροί, ὄρθιοι οἱ πληγωμένοι**».

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἕνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια μου, μὲ δύο φοβερὲς λαβωματιᾶς στὸ κεφάλι μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο αἷμα, ἀνασηκώνεται, γονατίζει μὲ πολὺ κόπο, καὶ ἀφοῦ πῆρε ἕνα σάκκο βόμβες ποῦ ἦταν κοντὰ του, ἄρχισε νὰ τῆς ρίχνῃ μὲ μανία ἀπάνω στὸν ἐχθρό. Τρεῖς ἄλλοι λαβωμένοι, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὰ λόγια ποῦ φώναξα, σηκώνονται.

Οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ποῦ εἶχαν τὰ πόδια σπασμένα ἀπ' τῆς βόμβες πέρνουν ἀπὸ ἕνα τουφέκι καὶ ἀρχίζουν ἕνα γλήγορο «πῦρ», ποῦ κάθε ριζιὰ ἔπερνε καὶ ἕνα Βούλγαρο.

Ὁ τρίτος ποῦ εἶχε τὸ ἀριστερό του χέρι παραλυμένο πέρνει μιὰ ξιφολόγχῃ μὲ τὸ δεξιὸ καὶ γλυστρεῖ ἀνάμεσα τοὺς συντρόφους του.

Αὐτῇ τῇ στιγμῇ πλὴ ἤρθα στὸν ἑαυτό μου καὶ παρατήρησα πῶς οἱ μισοὶ ἀπὸ τὸ ἐχθρικό ἀπόσπασμα εἶχαν πέσει, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ὑποχωροῦσαν.

Μένει ὅμως ἀκόμα στηριγμένος στὸ πρόχωμα τῶν σάκκων ἕνας πελώριος Βούλγαρος ὑπαξιωματικὸς, γεμάτος λύσσα, ποῦ ἔρριχνε ἴσια, μὰ τὴν πίστι, μου κατὰ τὸ μέρος μας σφαῖρες ρεβόλβερ.

Ὁ φαντάρος ποῦ πρῶτος ἄρχισε τὴν ἀμυνα ρίχνοντας χειροβομβίδες στὸν ἐχθρὸ δέχτηκε μιὰ σφαῖρα στὸ μάτι καὶ ἔπεσε, γιὰ νὰ μὴ ξανασηκιοθῇ πλὴ.

Ὁ ἄλλος μὲ τὴν ξιφολόγχῃ σαιρνόμενος ἀπὸ πτώμα σὲ πτώμα ἔφτασε τέσσερα βήματα κοντὰ στὸν ὑπαξιωματικὸ ἀφοῦ δέχτηκε κι' αὐτὸς δυὸ σφαῖρες ποῦ δὲν τὸν σταμάτησαν καὶ τοῦ βούτηξε τὴ λόγχῃ στὸ λαιμό.

Τὸ χαράκωμα σώθηκε ἀπὸ τὴν πρόσκλησι «σηκωθῆτε οἱ νεκροί, ὄρθιοι οἱ πληγωμένοι».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

I. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ
5 Ὁμ. Σμ.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Εἶ τινα μεγαλόπολιν τῆς Ἀγγλίας, συνεζήτουν μερικοὶ περὶ τιμιότητος.

— Τὸ κατ' ἐμέ, ποτὲ δὲ πιστεύω στὴν τιμιότητα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος, ἔστω καὶ εἰς μίαν οὐρανὴν ποτε περὶστασι, ἐφάνη ἄτιμος, εἶπεν ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν.

— Ποτέ; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος.

— Ποτέ! ἀπήντησε ἐκεῖνος.

— Σκέψου ὁμοίως, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς συνουσίαις, εἰσῆλθε καὶ ἄλλος φίλος, διευθυντῆς Τραπεζῆς. Ἦτο μέγας οἰκονομολόγος καὶ βαθύς γνώστης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἄμα ἐκύθησε, ἤρχισαν πάλιν τὴν συζήτησιν καὶ ἠρώτησαν τὴν γνώμην του.

— Ἄν δὲν σὰς πειράζῃ, θὰ σὰς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν, ποῦ ὁμοιάζει σχεδὸν μὲ τὸ θέμα ποῦ συζητήτε καὶ ἴσως σὰς τὸ λύσῃ.

— Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ τὴν ἀκούσωμεν τοῦ εἶπαν καὶ ἐσιώπησαν.

* *

«Ἡρὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν, εἰς ἓ μηχανουργεῖον τῆς Βίρμιγγαμ, ἓνα παιδί, ὁ Ἀλφρέδος, εἰργάζετο εἰς τὴν τμήμα ἐντὶ σιδηρουργοῦ. Τὸ παιδί αὐτὸ ἦτο καλὸ καὶ ἐργατικὸ καὶ πάντοτε πρόθυμον νὰ μνησθῇ τὰ πάντα. Τὸ σπίτι ποῦ ἔμενε εἶχε τρία δωμάτια καὶ εὐρίσκατο εἰς ἓνα ἐξοχικὸν δρόμον τῆς Βίρμιγγαμ. Ἡ μητέρα του ἦτο χήρα, τὸ παιδί δὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε μείνει μόνον ἀπὸ ἄλλα ἔξ, ἦτο ἡ μόνη τῆς παρηγοριά. Μετὰ τὴν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς ὁ βίος τῆς ἦτο πολὺ θλιβερός καὶ ἐτερεῖτο σχεδὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε πωλήσει ὅσα σκεύη καὶ ἐπιπλα εἶχε.

«Τὸ παιδί εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐργασθῇ, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ τὴν μητέρα του, κἄπως καλὰ καὶ νὰ ἀντικαταστήσῃ μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἐκ τῆς ἀνάγκης, εἶχεν πωλήσει· θὰ τῆς ἔφρασε νὰ τρώγῃ κρέας καθ' ἡμέραν καὶ θὰ τῆς ἠγόραζε ἓνα ὠραῖο φόρεμα καὶ θὰ ἔβγαине μαζύ της περίπατον τὰς ἑορτὰς.

«Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις ἐξηρῶντο ἀπὸ τὰ βιβλία του.

«Μὲ σταθερὰν λοιπὸν ἀπόφασιν ὁ Ἀλφρέδος ἤρχισε νὰ μελετᾷ καὶ νὰ δανείζεται βιβλία ἀπὸ δικόφρους.

«Εἶχε ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὴν ἀριθμητικὴν καὶ ἐμελέτα πολλὰς σελίδας, μὴ χάνων οὐδὲ στιγμὴν εἰς ἄλλου εἶδους διασκεδάσεις.

«Εἶχε τὸσον πολὺ ἀφοσιωθῆ εἰς τὰ σχέδιά του περὶ προαγωγῆς καὶ εἰς τὴν καλλιτέρευσιν τῆς θέσεως

τῆς μητέρας του, ὥστε δὲν ἐπρόσεξε τὴν καθ' ἑκάστην αὐξάνουσαν ἀδυναμίαν του.

«Ἄμα ὁ Ἀλφρέδος ἔφθασε εἰς ηλικίαν 15 ἐτῶν, ὁ ἑβδομαδιαῖός του μισθὸς ἦτο 13 περίπου φράγκα. Ἄπ' αὐτὰ ἐπλήρωνε τὸ ἐνοίκιον τοῦ σπιτιοῦ τὰ δὲ ὑπόλοιπα μὲλις ἔφθονον γιὰ τὴν συντήρησιν καὶ τῶν δύο.

«Αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα εἶχον περάσει· ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ὅλοι δὲ οἱ κάτοικοι τῆς Βίρμιγγαμ εἶχον ἐξέλθει εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ ὁ Ἀλφρέδος, μιὰ ἡμέραν τοῦ Ἀπριλίου, ἀφῆκε τὰ βιβλία του κλειστὰ διὰ νὰ ὑπάγῃ περίπατον.

— Δὲν θὰ ἀργήσω πολὺ, μητέρα, τῆς εἶπε φορῶν τὸ καπέλο του.

— Μὴ βιασθῇ, παιδί μου, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνη, ὁ περίπατος θὰ σὲ ὠφελήτῃ.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Ἀλφρέδος ἐπέστρεψεν ὀπίσω πλήρης χαρᾶς· φέρων ἄφθονα ἄνθη ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν γιὰ τὴν μητέρα του.

— Κύταξε μητέρα.

«Ἄλλὰ καμμία ἀπάντησις.

«Ἡ χήρα κατέκειτο ξαπλωμένη κατὰ γῆς.

«Ὁ Ἀλφρέδος ἄμα τὴν εἶδε ἐπέταξε κάτω τὰ ἄνθη καὶ ἔσπευτε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν νὰ τὴν σηκώσουν.

«Ἄλλ' ἦτο πλέον ἀργά· εἶχεν ἀποθάνει.

* *

«Ὁ ἀρμόδιος δικαστῆς μετὰ τὰς ἐξετάσεις, λόγῳ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου, εἶπεν ὅτι τὸ παιδί ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τῆς ἐνορίας του γιὰ τὴν ταφὴν τῆς μητέρας του.

«Τὸ ὄρφανόν, ἄμα ἤκουσε ταῦτα ἀμέσως ἐκοκκίνισε καὶ εἶπε ψιθυρίζων: «Ὁχι, ὄχι· δὲν τὴν ἀγαποῦσα τόσο λίγῳ τὴν μητέρα μου, ὥστε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ τὴν θάψῃ ὁ κόσμος· ὅτον καιρὸν ἦτανε χήρα δὲν ἐζήτησε κανενὸς βοήθειαν, καὶ τώρα.... ὦ, κύριε, αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ.»

«Ἄμα ὁ Ἀλφρέδος ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀνκριτικὸν γραφεῖον, ἤρχισε νὰ καταστρώσῃ διάφορα σχέδια, ἔφθασε δὲ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν προϊττάμενόν του προκαταβολὴν τοῦ μισθοῦ του καὶ

Ἐξεδόθη εἰς κομψὸν τεῦχος 60σέλιδον καὶ πωλεῖται ἀντὶ λεπτῶν 40 ἢ *Ἐκδόσεις ἐνδὸς ἔτους Προσποικικῆς ἐργασίας* τῆς Περιφερείας Δ. Μακεδονίας. Ἀξίζει τὸν κόπον ἢ μελέτη αὐτῆς παρὰ πάντων τῶν κ.κ. Ἀξιωματικῶν καὶ Προσκόπων καὶ ἰδίᾳ τῶν μελῶν τῶν Π. Ἐπιτροπῶν καὶ Τ. Π. Συνδέσμων.

μετ' ὀλίγον ἐκ ὑπὸ τὴν πόρτην τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου σου.

«Ἐμπρός, ἐφώναζεν ὁ διευθυντής, ἀπικνῶν εἰς τὸν δειλὸν κτύπον.

«Τὴ παιδί εἰσήλθεν ἐνῶ ἐκεῖνος ἐζηκούουθε νὰ γράφῃ.

Ὁ Ἀλφρέδος περιέμεινε ὀλίγον, κατόπιν ὁμῶς ἐτόλμησε νὰ δείξῃ ὅτι εὕρισκετο ἐκεῖ.

Ἄν μπορεῖτε, κύριε... ἤρχιτε μὲ δισταγμὸν νὰ λέγῃ, ἀμὰ ὁ διευθυντής ἀνέβλεψεν ἀπὸ τῆς γραφῆς του.

— Τί ἐνοεῖς μ' αὐτὴν τὴν προσποιημένη πονηρίαν;

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλφρέδου ἔγινε κατακόκκινον καὶ ἤρχισε νὰ στριφνυρίζῃ νευρικῶς τὸ καπέλο του.

— Παρακαλῶ, κύριε, ἤθελα νὰ σὰς ἐρωτήσω... ἤθελα νὰ σὰς ζητήσω...

— Τίποτε! ἐφώναζε ὁ διευθυντής.

— Ἡ μητέρα μου πέθανε, εἶπε τρέμων ὁ Ἀλφρέδος.

— Αἶ, καὶ ὕστερα.

— Ἄχ κύριε, ἦρθα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσε εἰς μ.προστ. τὸ μισθὸ ἐνὸς μηνός.

— Οὐ-ε πενταρα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Ὁχ ἐργασθῶ τιμῶς γιὰ νὰ τὰ βγάλω, κύριε

— Ξεφορτώσου με, παιδί μου, ἀπ' ἐδῶ, ἐφώναζεν ὁ διευθυντής καὶ πήγαινε ἄλλου νὰ οἰκονομηθῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΡΟΣ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΣ

Αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομῶν εἰς τὸ Περιοδικὸν ὑπολογίζονται πάντοτε ἢ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἢ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου ἐκάστου ἔτους.

Οὐδεμία πληρωμὴ ἀναγνωρίζεται ἄνευ ἐναριθμοῦ ἀποδείξεως. Ὅσοι δὲν τὴν λαμβάνουν *ἐγκαίρως* πρέπει νὰ τὴν ζητοῦν ἀμέσως.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΙΩΑΝΝΗΝ ΗΛΙΑΚΗΝ

Γενικὸν Διοικητὴν Διαιτητῆς Μακεδονίας, ὡς Πρόεδρον

τῆς Π.Ε. Προσκόπων Δ. Μακεδονίας εἰς Κοζάνην

ΥΠΟ ΝΙΚ. ΓΥΠΑΡΗ Τ. Ε. ΦΛΩΡΙΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ διδακτήριον ὅπερ ἔκτισεν ὁ Ἀρχιμανδριτῆς Μόδεστος εἶνε τριώροφον δι' ἄρρενας καὶ θήλειαι. Ὁ σεβ. Μόδεστος ἔζησεν ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἀφήνει εἰς τὸ ἔθνος αἰώνιον ἐνθύμιον, τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ σχολεῖο. Ἡ φωτογραφία του μετὰ τῆς συζύγου του εἶνε ἀνηρτημένη εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ λαὸς πάντοτε μὲ εὐγνωμοσύνην τοὺς ἀναφέρει. Τὸ σχολεῖον ἔχει ἓνα διδάσκαλον, δύο διδασκαλίσας καὶ 200 μαθητάς.

6. Ὅταν ἐσηκώθημεν τὸ πρωὶ ἤρχισε νὰ φυσᾷ ἓνας ψυχρὸς ἄνεμος ὁμοῖος μὲ τοὺς ψυχροτέρους τοῦ Ἰαννουαρίου.

Τὸ πρῶτον μέχρι τῆς μεσημβρίας ἔχασε τὴν σφοδρότητά του. Ἐκ τῶν προσκόπων συντρόφων μας ὁ Ἀρχηγὸς κ. Σωτήριος Πίρζιας, ὁ ὑπασπιστῆς Ἄν. Θεοδοσίου, ὁ ταμίης Γ. Τσιώγκος ἐξέδραμον μέχρι Ζελόβου, ἀπέχοντος 7 χιλμ. τοῦ Πισοδέρη καὶ μετὰ ἀνάπανσιν 2 ὥρων ἐπέστρεψαν εἰς Πισοδέρη. Τὸ Ζέλοβον εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πισοδέρη - Κορυτσᾶς, ἔχει 120 οἰκίας καὶ 700 κατοίκους, τοὺς πλείστους ἑμπόρους. Αἱ οἰκίαι του καὶ ὁ τρόπος τοῦ ζῆν εἶνε ὁμοῖος μὲ τὸ Πισοδέρη.

Ἐγὼ μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Διάκου, κοντὰ πρὸ τῆς οἰκίας μᾶζι μὲ τοὺς συντρόφους μου καὶ σὰν χωρικοὶ πήραμε τὸν πρωϊνὸν καφέ καὶ ἔπειτα πήγαμε στὴν οἰκίαν ἐνὸς ἐκ τῶν διδασκάλων.

Οἱ πρόσκοποι Πισοδέρη μᾶς παρέθεσαν γεῦμα κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ κ. Παπαδόπουλος καὶ Α. Γραμματικὸς

ἔκαμαν τὰς εὐχαριστηρίους προπόσεις. Τὴν 3 1/2 μ.μ. μετέβημεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Σχολεῖου διὰ νὰ ἐτοιμάσωμεν τὴν σκηνὴν.

Ἀπὸ τὰς σανίδας καὶ τὰ ξύλα ποῦ ἄφησαν οἱ Γάλλοι κατεσκευάσθη ἐκ τοῦ προχείρου μία σκηνὴ. Ἐκ τῶν συντρόφων μας ὁ ἔξυπνος ἐνεργητικὸς καὶ ρέκτης νέος κ. Α. Γραμματικὸς ἐτακτοποίησε τὴν σκηνὴν.

Περὶ τὴν 7 1/2 μ.μ. ἤρχισεν ἡ παράστασις. Μοναδικὴ ἦτο ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκ τῶν προκρίτων Πισοδέρη, Χατζῆ-Χριστοῦ, υἱοῦ, ὅστις κατώρθωσε νὰ διαθέσῃ ὅλα τὰ εἰσιτήρια εἰς τοὺς κατοίκους καὶ τὸ προῖον αὐτῶν ἐκ 320 δραχμῶν, παρεχωρήθη εἰς τοὺς πρόσκοπους Πισοδέρη.

Ἡ παράστασις ἀπετελεῖτο ἀπὸ Μουσικὴν, Δράμα, Μονόλογον «Γιὰ τὸν παπᾶ μου», Κωμωδίαν «Κάρτ-ποστάλ», Εὐζωνικὸν διάλογον, καὶ Εὐχαριστηρίους προσφωνήσεις.

Ἡ Μουσικὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο μαντολίνα καὶ ἓνα βιολί.

Τὸ δράμα ἦτο ἠθικὸν καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 25 πρόσωπα. Μετὰ τὸ δράμα ὁ ἐκ Μοναστηρίου κ. Α. Γραμματικὸς ἀνέγνωσε ἐνθουσιώδη λόγον γιὰ τὴν πατρίδα. Ἡ κωμωδία «κάρτ-ποστάλ» εἶχε θέμα εὐτράπελον καὶ ἐπαίχθη ἀπὸ 5 πρόσωπα. Ὁ διάλογος «ἡ ἐπάνοδος τοῦ ἀποστρατευθέντος εὐζώνου ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του» ἐπαίχθη μᾶζι μὲ διάφορα σχετικὰ ἄσματα δύο φορές κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς τοῦ κοινῆ. Μετὰ τὴν εὐχαριστήριον προσφώνησιν τοῦ κ. Γραμματικῆ

ἔληξεν ἡ θεατρικὴ παράστασις καὶ οἱ θεαταὶ ἀπεχώρησαν τὴν 9.30 μ.μ.

Στὰς δέκα ἐφάγαμε καὶ μετ' ὀλίγον ἐκοιμήθημεν. Τὸ πρωὶ, ὅταν ἐξυπνήσαμεν, εἶδαμε τὸ χωριὸ σκεπαμένο μὲ χιόνι τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ. Πήγαμε στὸ σπίτι τοῦ κ. Λιάκου, μόλις εἶχαν ξυπνήσει καὶ οἱ συντροφοί μας. Ἀφοῦ πήραμε τὸ πρόγευμά μας, περὶ τὴν 8ην ὥραν ἀπεχαιρέτισαμεν τὸ Πισοδέρη καὶ ἐξεκινήσαμεν διὰ τὴν Φλώριναν. Τὸ χιόνι ἔπεπτε ταχτικά· ὁ Ν. Λιάκος μᾶς προέπειψεν εἰς 10 λεπτῶν ἀπόστασις, ἔσφιξε κάθε ἐνὸς χωριστὰ τὸ χέρι καὶ ἀπέδειξε ὅτι εἶνε ἕνας νέος εὐγενῆς.

Ὁ δρόμος πρὸς τὴν Φλώριναν εἶνε κατωφερῆς καὶ ἐντὸς 1 1/2 ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς Ἀρμέντοκο. Τὸ χιόνι εἶχε φθάσει τὰ 10 ἐκ. τοῦ μέτρου. Δὲν γνωρίζω πῶς ἐγλύστρησα καὶ ἔπεσα μέσα εἰς ἕνα χανδάκι. Τῇ βοήθειᾳ τοῦ εὐγενοῦς καὶ εὐφυοῦς νέου, συντρόφου μου, κ. Α. Γραμματικοῦ ἐβγήκα ἀπὸ τὸ χανδάκι. Τὸν εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως. Ὅταν εἰσήλθομεν εἰς τὸ χωριὸ εἶχαμε κρυώσει ὀλίγον. Ὁ νέος καὶ ῥάκτης πάεδρος μᾶς ἤτοιμίμας πρόχειρον καὶ ἑλαφρὸν γεῦμα καὶ ἀφοῦ καλοῦρεσταθήκαμε ἐκινήσαμε γιὰ τὴν Φλώρινα ὅπου ἐφθάσαμε τὴν 2 μ.μ. ὥραν.

Ἐκφράζω πρὸς ὅλους τοὺς συνοδούσαντάς με συντρόφους μου τὰς ἐν βάθους ψυχῆς εὐχαριστίας μου διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ συμπεριφορὰν των.

Ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἐπεδαφίλευσεν εἰς τὸν λαόν του, ἄνευ διακρίσεως φυλῆς καὶ θρησκευμάτος τὸ φιλοδίκαιον Ἑλληνικὸν κράτος εἶνε ἡ ἰσότης καὶ Σᾶς ἀντικρύζω φίλοι μὲ τὸ εὐλικρινέστερον καὶ θερμότερον πνεῦμα διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ συμπεριφορὰν σας ὡς καὶ τὸν κ. διευθυντὴν τοῦ Σχολείου. Καὶ ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ προσκοπικὴ ἐκδρομὴ μας.

Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Ζήτησαν οἱ νέοι Πρόσκοποι!

Φλώρινα 10 Ἀπριλίου 1919 Τρίτη

Νατζὴ Α. Ριφάτ Υἱὸς τοῦ Κερεστεντζῆ Ριφάτ
Ἐν Φλωρίνῃ ἐλπίζω ὅτι πλὴν τῆς Τετάρτης θὰ ἰδρῶσμεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ Ἰσραηλιτικὴ Ὀμάδα Προσκόπων.

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΕΡΙΕ

Ἐργαζόμενοι ἐν τῇ πόλει εἶχομεν πάντοτε ἐν νῷ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Προσκοπισμοῦ εἰς τὰ χωρία. Ἐγνωρίζομεν τὰς δυτχεσεῖς καὶ ἐβλίνομεν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπὶ προδιαγεγραμμένου σχεδίου. Εἰς τὴν ἐξάπλωσιν, διάδοσιν καὶ ἐπιβολὴν τοῦ Προσκοπισμοῦ, μᾶς συνέτρεξαν καὶ πάλιν οἱ Πρόσκοποι τῆς Φλωρίνης. Ἐν ἰδιαιτέρᾳ συσκέψει μετὰ τῶν Ἀρχηγῶν καὶ βαθμοφόρων τῆς Α' καὶ Β' Ὀμάδος ἐχωρίσαμεν τὴν περιφέρειαν Φλωρίνης εἰς δύο ἀκτῖνας καὶ τὴν μὲν μίαν κποτελουμένην ἀπὸ τὰ χωρία Νερέτι, Νεγοβάνη, Μπελκχμένη, Νέβετικι, Ἐξη-τοῦ, Σόροβιτς, Πάτελη, Μπάνιτσα καὶ Βοστάρην ἀνέλαβε νὰ ἐπισκεφθῇ ἡ πρώτη Ὀμάς διοργανώνουσα ἐκαστοτε ἐκδρομὰς, τὴν δὲ ἄλλην ἀποτελουμένην ἀπὸ τὰ χωρία Ἀρμέντοκο, Πισοδέρη, Μπούφη, Ράκοβο, Ἀγία Παρσκειῦ, Πεσοσίτσα καὶ Ἀρμενοχωρι ἀνέ-

λαβε νὰ ἐπισκεφθῇ διοργανώνουσα ἐκδρομὰς ἡ Β' Ὀμάς.

Μετὰ θρυμαστῆς τάξεως καὶ περιστῆς προθυμίας οἱ πρόσκοποι ἀφοτέρω, τῶν Ὀμάδων ἤρχισον τὰς ἐπισκέψεις των ἐν σώματι εἰς τὰ χωρία κατηγούοντες μὲ τὴν παιδικὴν ψυχὴν των τοὺς διαφορῶς συνομηλικὰς των.

ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΝΕΓΟΒΑΝΗΣ

Πρῶτοι προσεχώρησαν, ὡς μεταχειρισθόμεν τὴν ἐκφράσιν, οἱ νέοι τοῦ ἠρωϊκοῦ καὶ ἱστορικοῦ χωριοῦ

Νεγοβάνη. Ἐνεκρίναμεν τὴν ἰδρυσὶν τῆς Ὀμάδος μετ' ἐνδοιασμοῦ καὶ δοκιμαστικῶς τρόπον τινά. Χάρις ὄρω: ἀρ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν προθυμίαν τῶν προσκόπων καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἐνθουσιασμὴν καὶ τὴν ἐργατικότητά τοῦ ἀρχηγοῦ κ. Ν. Τριανταφυλλίδου διδασκάλου, ἡ ὁμ. αὕτη ἐπέτυχεν καὶ σήμερον θεωρεῖται μία ἀπὸ τὰς πρώτας τῆς περιφερείας.

Λυποῦμαι διότι δὲν ἐλάβον ἐπὶ τὴν γενικὴν ἐκθεσίαν τοῦ ἀρχηγοῦ νὰ υποβάλω ἡμῖν ταύτην, ὅπως ἀντιληφθῆτε τὴν σπουδαίαν ὑπηρεσίαν ἣν μέχρι σήμερον ἔχει προσφέρει ἡ ὁμ. εἰς τὴν περιφέρειαν ὑπὸ ἐποψίαν κοινωτικῆν, ἀνθρωπιστικὴν καὶ ἐθνικὴν.

Ἀντι τῆς γενικῆς ἐκθέσεως, ἣν ἐπιφυλάσσομαι νὰ υποβάλω ἐν καιρῷ, κατὰχωρῶ τὴν ὑπὸ χρονολογίαν 14 Ἀπριλίου 1919 ἐκθεσίαν τοῦ ἰδίου ἀρχηγοῦ.

Ἐκθεσις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 5ης Ὀμάδος Προσκόπων Νεγοβάνης

Πρὸς τὸν Ἐφορον Προσκόπων Φλωρίνης

Ἀξιότιμε Κύριε Ἐφορε,
Ἀφοῦ υποβάλω τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὴν τιμητικὴν ἐπέσκεψιν τὴν ὁποῖαν μᾶς ἔκαμεν ἡ Α' Ὀμάς Προσκόπων Φλωρίνης ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς Κοινότητος καὶ τὴν εὐεργετικὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποῖαν παρήγαγεν. Ἡ παρουσία τῶν πρόσκόπων Φλωρίνης συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐγνωσὴν καὶ ἐνσάρκωσιν τῆς προσκοπικῆς ἰδέας τῶσιν εἰς τοὺς προσκόπους ὅσων καὶ αἱ ἀρχαὶ καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ προσκοπισμοῦ εἶνε: ὁ σωματικὸς καὶ ψυχικὸς ἰατρὸς τῆς νεολαίας καὶ ὅλοι εἶχον τὸ συναισθηματικὸν δικαίον ὑπερηφανείας ὅτι ἡ Κοινότης των ἀπολαύει κάποιας ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων τὴν ὁποῖαν ἰδιαιτέρως ἐπέδειξεν ὁ κ. Νομάρχης διὰ τῆς ταυτοχρόνου ἐπισκέψεώς του.

Κατόπιν τούτων ὀφείλω ν' ἀναφέρω ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ἐπιχειρηθείσης ἐκδρομῆς τῶν δύο ὀμάδων ἀπὸ κοινοῦ μέχρι ὁμοῦ εἴχε πληρῆ ἐπιτυχίαν τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τῆς.

Ἡ πορεία δὲν ἀποκρύπτει ὅτι ὑπῆρξεν ὀδύσεια εἰς τοὺς ἀσυνήθιστους ἀκόμη προσκόπους μὲς μετὰ τὴν σιγανὴν θροχὴν ποῦ μᾶς εἶχε πιάσει ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐδίδαξεν εἰς αὐτοὺς τὴν καρτερίαν καὶ οὐδαμῶς συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ κλονίσῃ τὴν ὁρμὴν των καὶ νὰ φέρῃ λιποψυχίαν, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως προσκόπου κληθέντος νὰ καθελικέυσῃ «καθάλλα ἔχω τὰ πόδια μου».

Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐξακνηθεῖσαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὰ αἰσθημὰ τοῦ ἑσποφάνου πληθυσμοῦ τῶν Κοινοτήτων Ἀετοῦ καὶ Ζέλενιτς ἔχω νὰ εἰπῶ, ὅτι ἐκεῖνοι δὲν ἀνήκουον πλέον εἰς τὸ μᾶλλον περελθὸν καθ' ὅ δι' αὐτοὺς ἦτο αἰσχροὺν καὶ λέγειν τοὺς καὶ ἀκούειν καὶ βλέπειν τὸ Ἑλληνικόν, ἐνῆ ἤδη σὺν νὰ ἠλεκτρισθῆσαν ἀπὸ τὰ κυανόλευκα προσκοπικὰ σήματα ἔσπευσαν νὰ περιουκλώσουν τοὺς προσκόπους καὶ νὰ τοὺς δεξιωθῶσιν ἐγκυρῶτως.

Ἐν Ζέλενιτς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κατοίκων ὑπῆρξεν ἀδιάπτωτον. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, καθ' ἣν ἐψάλλον οἱ πρό-

σκοποι, τὸ πλῆθος εδρίσκειτο εἰς κατάνυξιν, πάντες ἤκουον ἐνεοί, μεθ' ὃ γενομένης παρελάσεως εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς καὶ ἐκφωνηθέντων πεπτωτικῶν λόγων μᾶς ἐδηλώθη ὅτι ἐνεγράφησαν 20 πρόσκοποι τοῦς ὁποίους συνεχάρημεν καὶ τοῖς ὑπεσχέθημεν ὑποστήριξιν. Ἐκείνο δὲ τὸ ὅποιον μᾶς ἐνέπλησσε χαρᾶς εἶναι ἡ ἀυθόρμητος δῆλωσις ὑπὸ τινος νεκρίου ἐν Ἀετῷ, ὅπως ἐγγραφῆ πρόσκοπος. Ἐξηγήσαμεν τὰς ὠφελείας τοῦ Προσκοπισμοῦ καὶ ἀναμένομεν ἦδη τὴν ἐγγραφήν προσκόπων καὶ ἐν Ἀετῷ, Κοινότητι γνωστῶν, ἀχρι τῆς ἀπελευθερώσεως, αἰσθημάτων δι' ἣν ἄκων τις ἔλεγε «ἐξ Ἀετοῦ δύναται προσελθεῖν ἀγαθόν τι αἰσθηματικόν».

Περαιῶν τὴν παροῦσάν μου εἶμαι πλήρης αἰσιοδοξίας διὰ τὸ μέλλον τοῦ Προσκοπισμοῦ.

Ἐν Νεγοβάνῃ τῆ 16 Ἀπριλλίου 1919

Μετὰ τιμῆς

Σ. Τριανταφυλλίδης

ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΠΙΣΟΔΕΡΗ

Μετὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς ομάδος Νεγοβάνῃς ἰδρύθη ἡ ομάδα Πισοδέρη. Τὴν διεύθυνσιν τῆς ομάδος ἀνέθηκα εἰς τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου νέον Ἀναστ. Χασόπουλον, ὃν προηγουμένως ἐπι ἀκετάς ἡμέρας ἀπησχόλησα ἐν Φλωρίνῃ, διδάσκων αὐτὸν τὰ κηθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ ὡς ἀρχηγοῦ τῆς ομάδος ταύτης.

Ἡ ομάδα αὕτη ἐνεγράφη ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διαταγῇ τετρακτίᾳ μέχρι σήμερον.

1ον. Διότι παρέσχε τὴν συνδρομὴν τῆς εἰς τὸν πάρεδρον καὶ τὸν ἀγροφύλακα τοῦ χωρίου καὶ συνέλαβον ζωοκλέπτην, ὃν καὶ συνώδευσαν καὶ παρέδωσαν, τῇ ἐπιτολῇ τοῦ παρέδρου τοῦ χωρίου, εἰς τὴν χωροφυλακίαν.

2ον. Διότι συνέτρεξαν τὸν βουλευτὴν Κορυτσᾶς κ. Χαρισιάδην, τοῦ ὁποῦ τοῦ αὐτοκινήτου ἔπαθε βλάβην μακρὰν τοῦ χωρίου των, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ χωρίον των, προθυμοποιηθέντες, καὶ νὰ τοῦ μεταφέρωσιν οἱ ἴδιοι τὰ πράγματά του ἐκ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ τὸν φιλοξενήσωσι, πρὸς δὲ νὰ εἰδοποιήσωσι διὰ τοῦ τηλεφώνου των, διότι, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἔχουσιν ἐγκυριασθεῖς ἐν τῇ λέσχῃ των καὶ τηλεφώνον, εἰς Φλωρίναν νὰ ὑπάγῃ ἄμαξα πρὸς παραλαβὴν του καὶ

3ον. Διότι εἰς τὰς ἐκδρομὰς τῆς Πρέσπας καὶ τῆς Καστορίας ἐπέδειξαν παραδειγματικὴν τάξιν, πειθαρχίαν καὶ ἀτοχήν, ὡς ἐμφάνεται ἐκ τῶν καταχωρουμένων ἐκθέσεων τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ὑπ[η]ρχοῦ τῆς ομάδος.

Ἐκθεσεὶς βαθμοφόρων Ζ' Ὁμάδος Πισοδέρη εἰς τὴν περιφέρειαν Πρέσπας 6/6/19.

Ἀνέτειλεν ἡ πρωτὰ τῆς 6ης Ἰουνίου. Πάντες οἱ βαθμοφόροι, συμπεσοῦμενοι εἰς δέκα, ἐξεκινήσαμεν διὰ τὴν πρὸ ἡμερῶν μελετηθεῖσαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν περιφέρειαν Πρέσπας. Μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον Ζέλοβον.

Τὸ χωρίον τοῦτο εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν 8 χλμ. ἐκ Πισοδέρη, εἰς πετρώδη θέσιν, εἰς μίαν διακλάδωσιν ἀριστερὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, ἡ ὁποία ἀγεῖ ἀπὸ Πισοδέρη εἰς Κορυτσάν. Εἰς προπύκνυσίν μας ἔσπευσαν ἡ διδασκάλισσα καὶ ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου.

Ἡ πρώτη μας φροντίς ὑπῆρξε νὰ ζητήσωμεν πληροφορίας περὶ τῆς προόδου τῶν συναδέλφων μας. Δυστυχῶς ἡ ἀπάντησις των δὲν ἦτο τόσον εὐχάριστος, καθόσον, μὴ ἔχοντες κατάλληλον πρόσωπον, τὸ ὅποιον ν' ἀνελάμβανε τὴν ἐκγύμνασιν των εὐρίσκονταί ἤδη ἐν διαλύσει. Ἀκούσαντες

τοῦτο προσεφέρθημεν ν.ι. τοὺς συνδράμωμεν προσωρινῶ. διὰ τῆς παροχῆς ἐνὸς τοιοῦτου προσώπου ἐκ τῶν βαθμοφόρων τῆς ομάδος μας.

Γεμάτοι χαρᾶς ἀνεχωρήσαμεν ἀπ' ἐκεῖ, ἀποκοιμίζοντες καλὰς ἐντυπώσεις, καὶ μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν διὰ μετὰ τὴν ἐκδρομὴν δύο ἐξ ἡμῶν θὰ ἐπέσθωμεν ἐκεῖ, ὅπερ καὶ ἐγένετο μετὰ τὴν ἐπιστροφήν. Δυστυχῶς ὁμως δὲν ἐπετύχαμεν ἐκείνο τὸ ὅποιον ἐπεζητοῦμεν, διότι οἱ χωρικοὶ ἐφάνησαν ὀλιγάτερον πρόθυμοι, ἀγνωστον διὰ ποίους λόγους. Μία ἐκ τῶν ἀφορισμῶν εἶναι, ὅτι οἱ γονεῖς ὡς ἐργατικοὶ ἔχουν πάντοτε ἀνάγκην καὶ τῆς βοήθειας τῶν τέκνων των. Ἐλπίζομεν ὁμως σὺν τῷ χρόνῳ νὰ βελτιωθῶν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ πρῶτον χωρίον τῆς Πρέσπας τὸ Μπουκοβίκι, ὅπου πρῶτα-πρῶτα μᾶς ὑπεδέχθη ὁ διδάσκαλος τοῦ χωριοῦ. Ἐπειτα ἐπήγαμεν εἰς τὸν κ. Πάρεδρον ψάλλοντες τὸ προσκοπικὸ μας τραγοῦδι τὸ ὅτιον μόλις ἤκουσαν τὰ παιδιὰ, ἔτρεξαν πρὸς ὑποδοχὴν. Ἐφαίνοντο κατενθουσιασμένα, διότι μᾶς ἔβλεπον μετὰ τὴν προσκοπικὴν μας στολήν. Ἐξωγραφίζετο εἰς τὰ πρόσωπά των ἡ ἐπιθυμία νὰ εἶναι καὶ αὐτὰ ὡς ἡμεῖς.

Οὕτω τραγοῦδόντες ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἐπόμενον χωρίον Λάνη. Ἐκεῖ ἔδρευε λογίας τις ὀνόματι Σάβρας, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ ἐφιλοξενήθημεν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ὡς καὶ τὴν νύκτα. Πέντε βήματα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Σάβρα ἀρχίζει ἡ Μικρὰ λεγομένη Λίμνη. Ἐχει πλάτος 8—10 περίπου μέτρων ἀπὸ τὴν Λάνη εἰς τὸ ἀπέναντι χωρίον Βινάνη, μήκος δὲ περίπου 20 μιλίων. Εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης εἶνε δύο νησάκια, τὸ Ἀχιλλεῖον καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος.

Κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεῖμα ὁ Λογίας διέταξε δύο ἐκ τῶν στρατιωτῶν του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ναῦται, νὰ ἐτοιμάσωσιν τρεῖς βάρκες. Ἐπεβιάσθημεν ὅλοι μετὰ σκοπὸν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ νησάκι καὶ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰς 30 ἀρχαίας ἐκκλησίας.

Ὡς μᾶς ἐπληροφόρησεν ὁ κ. Σάβρας κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν εἶχεν ἐξορισθῆ εἰς τὸ Γέρμαν κάποιος ἐπίσκοπος ὀνομαζόμενος Γερμανός, ἐξ οὗ καὶ τὸ χωρίον ἔλαβε τὸ ὄνομα. Οὗτος ἐκκλησιάζετο εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ Ἀχιλλεῖου ὅπου εἶνε ἐνα παρεκκλήσιον σώζεται καὶ μέχρι σήμερον ἡ προτομὴ τοῦ Ἐπισκόπου. Ἐκεῖ ὑπῆρξε καὶ μία πλάξ μαρμαρινὴ γραμμὴν μετὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Αὐτὴν τὴν πλάξιν τὴν εἶχεν ἕνας χωρικός τοῦ Γέρμαν καὶ τὴν ἐδώρησεν εἰς ἕνα λοχαγὸν Βούλγαρον ἐσχάτως, ὅταν οἱ αἰμοβόροι Βούλγαροι εἰσέβαλον εἰς τὴν Μακεδονίαν. Καὶ πολλὰ ἄλλα κειμήλια τῆς ἀρχαιότητος εἶνε ἐνταφιασμένα ὑπὸ τὰ εἱρεῖα τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν.

Πρὸς μεγάλην μᾶς ὁμως λύπην δὲν ἐπήγαμεν εἰς τὸ νησάκι διότι αἱ βάρκες ἦσαν ἀκατάλληλοι διὰ ταξίδι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΟΜΑΔΑΣ

Συνιστῶμεν εἰς ὅλας τὰς Ὁμάδας νὰ προμηθευθῶσιν ἀνα ἐν Σῶμα τῆς «Ζωῆς Προσκόπων» διὰ τὴν Λέσχην των ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της (τῆ 1 Ἰουνίου 1917-30 Μαΐου 1919). Εἶνε ἀνεκτίμητος ἡ χρησιμότης καὶ ἡ ὠφέλεια τῶν Προσκόπων οἱ ὁποῖοι ἐξ αὐτοῦ θὰ μανθάνωσιν ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων καὶ τὴν κίνησιν καὶ πρόεσον τοῦ Σώματος ἐν γένει.

Τὰ δύο λήξαντα ἔτη τοῦ περιοδικοῦ θὰ παρέχωνται μόνον ἀντὶ δραχ. 5 καὶ οὐχὶ 10 ὡς ἐκανονίσθη διὰ τοὺς νέους Προσκόπους, διὰ τὴν Λέσχην τῆς Ὁμάδος καὶ βιβλιοδετημένα μετὰ παντὶ καὶ χρυσαῖα γράμματα δραχ. ἐπὶ πλέον 4.

Εἶνε δυστυχῶς ὀλίγα καὶ ὅσοι κατανοοῦν τὴν χρησιμότητα αὐτῶν στείλουν τὸ ἀντίτιμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

ΕΔΩΚΑΤΕ κ. Ἀρχηγοὶ παραγγελία στὴν ἀποθήκην τοῦ Σώματος γιὰ «Ἐλεγχὸ Μαθητευομένων» (πρὸς δραχ. 1,60) καὶ Προσκόπων (πρὸς δρ. 2,80) :